

HÚVÖSVÖLGYI ILDIKÓ - SZERENCSI ÉVA

Nem csak ügyeletes bájosok vagyunk

A képes újságok címlapjain: Szerencsi Éva, Szerencsi Éva, Szerencsi Éva.

A képes újságok címlapjain: Húvösvölgyi Ildikó, Húvösvölgyi Ildikó, Húvösvölgyi Ildikó.

Els filmszerepeik alkalmából „tették ki” az újságok címlapjára a két fiatal színésznő arcképét. Találkoztam jelenlegi filmjeink két naivájával, Szerencsi Évával és Húvösvölgyi Ildikóval reggel nyolckor, a szerkesztőségünkben. Azért ilyen korán, mert befogja egész napjukat a színház, a film, a televízió. Már most, pendelyes korukban.

ILDIKÓ: Az az érdekes, hogy tulajdonképpen együtt kezdtük Évával a Pince-színházban. Mezei Éva, Keleti István és Fodor Tamás volt a rendezőnk.

— És hogyan kezdődött a filmzés?

ILDIKÓ: A f iskolán Versényi Ida, a zenés mesterség tanárunk izgatottan kihívott engem az osztályból. Nem tudtam elképzelni mi történt. „Gyere, gyere” — mondta —, meg kell hogy mutassalak Keleti Mártonnak. Itt a kistükör, itt a fés, csak szépen, csinosan. Keleti Márton megnézett, s ennyit mondott: na jól van, mehetek a filmgyárba, de elbb Farkas Ferencsel kell találkoznom. Elmentem Farkas Ferenchez és elnévelt velem a János vitézből a francia királykisasszony dalát. Tetszett neki. Megkaptam a Csinom Palkó n i f szerepét, Éduskát. Alig mertem elhinni. Ilyesmire csak legszebb ábrándjaimban jelent meg,
— Mí volt az els forgatási nehézség?

ÉVA: Beilleszkedni a filmgyár közegébe, megtanulni ott otthonosan érezni magam. A Kakuk Marci volt az els f szerepem. Aztán: a kameraláz összekuszálja az embert, nem tudja, mennyire látszik az arca a képen. De Harsányi Gábor segít, rutinos partner volt. Én meg engedelmesen baktattattam a nyomában.

— Tulajdonképpen hány filmszerep — beleértve a tévéprodukciókat is — f z dík, már a nevékhöz?

ÉVA: Makra, Harmincné-nevem volt, Bob herceg, Kakuk Marci, Törökfejes kopja, Mikádó.

ILDIKÓ: Pokolra szállás. Csinom Palkó. Néhány els szerelem, Zöld dió.

— Már az els film szerepek, ahogy ilyenkor lenni szokott, meghozták az els címlapokat az új-

ságokban. Milyen érzés „címlapnak” lenni?

ÉVA: Nohát én jól jártam. Ugyanabban a ruhában, fehér parasztblúzban hosszú copffel megjelentem a Filmvilágban, a Film Színház Muzsikában a Magyar Ifjúságban és a Képes Újságban. A Füles összeszedte a négy képet, leközölte és így kommentálta valahogy: „Fiatal és bájos is Szerencsi Éva, de úgy érezzük, a jóból is megárt a sok.”

ILDIKÓ: Én boldog voltam, nagyon élveztem a címlapot, még annak is örültem, hogy a Film Színház Muzsika harmincharmadik számában jelent meg tavaly is, meg az idén is. Amikor az els címlap megjelent, kihúztam magam az utcán, körülnéztem: ki ismer fel?

ÉVA: Igen, a címlapoknak az ember elször nagyon örül, másodszor is örül, harmadszor is, aztán megkérdezi magától, valóban csináltam-e már olyasmit, amiért címlap jár?

ILDIKÓ: Én nem tudom magamat utolérni a címlapon. Hosszú hajú ször lányként fotóztak el ször Mire megjelent a címlap én már hosszú hajú barna voltam. És mire megjelent: a hosszú hajú barna kép addigra én már rövid hajú barna voltam.

ÉVA: Sokszor meghalljuk a hátunk mögött sutogott kérdést: vajon ki pártfogolja ezt a n t?

ILDIKÓ: Ilyet én is hallottam már. Elszomorított.

— Nem gondolják, hogy az újságoknak szükségül van a fiatal bájos színész n k fotóira?

ÉVA: Akik ezt a kérdést felteszik, nem erre gondolnak.

ILDIKÓ: Lehet, hogy a bájunk az átkunk is egyben?

— Mekkora feladatot ad színészként egy naiva szerep?

ÉVA: Rendszerint magamat adom, mert most ezt várják el t lem. Persze számomra fontos, hogy ez mindig a játék szituációjából fakadjon. Az egyik újság azt írta — és ez elgondolkoztatott —, hogy „én vagyok az ügyeletes bájos”.

ILDIKÓ: Én úgy fogtam fel, az els, kitémet szerepet — hogy kellett egy kislány, aki tud énekelni. Semmi több. Csak hogy úgy érzem, sokat változtam f iskolás gólya korom óta. Akkor mindig így csúfoltak: „Rózsaszín fel n ülök, világoskék masni van a hajamban és

tejszínhaboteszem". Ebből nagy nehezen kiszámoltam, hogy bennem színészként a lírai alap megvan, de mellé fanyarságot, talpraesettséget, humort várnak tőlem. Most, a Zöld dió színészként újszer feladatot jelentett. Kerestem a filmbeli figuráéhoz hasonló élményeket. Csak egyszer nem sikerült egy sírás. Akkor jött a nafazolin.

ÉVA: Ami szerepköröket illeti, én tudom nagyon jól, hogy ez mennyire veszélyes vágány. És ráadásul mi nem is egyszerűen kislányokat játszunk, hanem kis-kislányokat. Most, a József Attila színházban Paskándi: A kocsi rabjai című darabját próbálva döbbsentem rá, a Szilágyi Tiborral való közös jelenetben: Úristen! Nekem még nem volt szerelmi jelenetem.

— *Tudják-e, hogy most divatoznak, de ennek határa is lehet?*

ÉVA: Már hallottam azt rendezőktől: ne vezessen félre a siker. Sok olyan fiatal színész van, akit felkapnak, aztán hamar leejtenek. De én arra gondolok, hogy rajtam is múlik a sorsom.

ILDIKÓ: Most még sokféle görcs gátol, de ha szinkronizálok, minden gátlásosság leomlik rólam. Figyelem a másik figura hanghordozását, jellemét és sikerül kicsit jelenlegi önmagamot elfelejtenem.

Ott jön a bökkenő, hogy később át tudunk-e állni valamilyen érettebb szerepkörre.

EGYÜTT: Mind a ketten azt szeretnénk, ha nemcsak a figuránkra volna szükség, hanem ennél sokkal többre...

Szerencsi Éva
a Bob hercegben

Húvösvölgyi Ildikó a Csínom Palkó című filmben
(Mellette: Haumann Péter)

